

ABJ

STOCKHOLM den 5 Sept.

1970

Folket och pöbeln.

De vidriga pöbeluppträden, som under natten mellan lördag och söndag ägde rum i några centrala delar af vår goda hufvudstad, hafva åter fäst uppmärksamheten på det förhållande, som råder mellan dess laglydiga och ordningsälskande befolkning å den ena sidan samt de samhällsfientliga elementen å den andra.

En fyllbult, som uppför sig våldsam och ställer till handgriplighet, måste tagas om hand af ordningsmakten, men sätter sig — vi hade så när sagt naturligtvis — till motvärn. Genom det bråk, som här af uppstår, lockas till stället en ständigt växande mängd af den andetomt gapande massa, som alltid är till hands, vare sig det gäller en utter i Norrström eller en arresterad våldsvarkare, och med denna blanda sig likaledes växande skaror af den pöbel, på hvilken blotta åsynen af en polisuniform verkar som det röda skynket på tjuren. Långt ifrån att taga parti för polismakten till ordningens upprätthållande eller återställande gör sistnämnda del af den stora folksamlingen sitt bästa eller värsta för att öka oordningen. Polismakten nödgas anlita allt kraftigare medel för att återställa ordning och lugn, och innan detta sent omsider lyckas, kan det näppeligen undgås, att en eller annan oskyldig råkar komma i misshugg.

Nu äro vi de sista att förneka möjligheten af att polisen i något fall äfven vid detta tillfälle kan hafva gått onödigt hårdhänt tillväga. Men om så skett, får det anses ganska förklarligt under de rådande omständigheterna. Vid dylika tillfällen söker alltid den fänigt gapande nyfikenheten att tränga sig fram i allra första ledet för att få njuta af folknöjet. Men då äger denna nyfikenhet ingen som helst rätt att betrakta polisen såsom ett slags teatervaktmästare, hvars förnämsta uppgift är att bereda plats för den skådelystna allmänheten. Polisens första och sista uppgift är helt enkelt att hålla ordningen vid makt, det och ingenting annat, och den, som därvid i onödan ställer sig hindrande i dess väg, han får taga följderna.

Värre är det dock med den pöbel, som blandar sig i leken i medveten afsikt att ställa sig på oordningens sida och försvåra arbetet för ordningsmakten. Här möta vi naturligtvis våra kärälskliga ligapojkar, och någon gång i skön förening med dem deras själafränder grilljannarna. Här om någonsin är ett värdigt arbetsfält för deras förenade krafter, och de hafva sannerligen icke försummat att värdigt fylla sin uppgift.

Af dem kan man nu tyvärr knappast vänta bättre, men mera beklagligt är, att hyfsadt och hederligt folk icke med större eftertryck reagera mot dem och deras ofog. När det hederliga folket icke själfvett eller vilja att skilja sin sak från pöbelns, får det finna sig i att själfvett blifva behandladt som om det vore pöbel.

Dess värre tyckes det hafva gått en del af vår hufvudstads annars aktningvärda befolkning så godt som i blodet att betrakta polisen såsom sin naturliga fiende. Den, som vandrar genom någon af våra parker och hör mammor eller sköterskor skrämman sina odygdiga småttingar med polisen, liksom annars med sotaren, han förstår, hur en sådan uppfattning kan instinktligt växa in i unga sinnen, för att sedan mer eller mindre medvetet blifva kvar och gifva sig uttryck vid den mognare åldern. Denna uppfattning kan hafva varit mera berättigad i de gamla »poliskosacker-nas» tider med deras brutala öfvervåld. Men numera saknar den, med få undantag, hvarje berättigande.

Sin fostran och näring finner den nu för tiden säkerligen i främsta rummet från unghinkarnas och ungsocialisternas kretsar. Där inpräntas ju dagligen och stundligen i oklara hjärnor, att ordningsmakten intet annat är än en hop skurkar och banditer, besoldade till »tjufsamhällets» försvar mot dess offer.

Den stora ordningsälskande delen af befolkningen förstår naturligtvis där-

emot polismaktens betydelse och nödvändighet. Den måste emellertid då i handling ådagalägga denna sin insikt. Och det sker genom att stödja polisen i dess svåra värf i stället för att genom tanklöshet och tarflig nyfikenhet lägga hinder i vägen för densamma. Skola aldrig de upprepade skandalösa uppträderna af ifrågasvarande art kunna inskräpa hos hufvudstadsbefolkningen denna enkla sak?
